

Bezzegnyugat, bezzegkonzervatívok és a Milo-jelenség példája

2018 május 23. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

4

Átlag: 4 (1 szavazat)

Mérték

Lehet azt mondani, hogy Magyarország tökéletlen és korántsem hibátlan hely.

Mindig arra jutok, hogy akik kishazánkat elmaradottnak, mucsainak tekintik, ahol nepotizmus, korrupció, tökéletlenség van, azok elsősorban nem feltétlenül Magyarországgal kapcsolatban tévednek, hanem abban, hogy hogyan működik a világ többi része. Ők azok, akik szerint felháborító, hogy például politikai munkákban a nők a „megbízhatóságra” hagyatkoznak a „teljesítmény” helyett – mintha a kettő egymást kizáró kritérium volna -, bezegnyugaton viszont a politikai vezetők hirdetést adnak föl a jobline-on, és azt veszik föl, akinek több nyelvvizsgálója van.

Lehet azt mondani, hogy Magyarország tökéletlen és korántsem hibátlan hely. Az ellenkezését talán sosem állította senki. Nyilvánvalóan vannak olyanok, akik egyedül kapcsolataiknak köszönhetik a sikerüket akár a politika világában, akár azon kívül (ez utóbbit nem szokták felelőlegesen bezegéik). A tévedés abban van, hogy bezegnyugaton ez másképp működik. Hogy ott tiszta meritokrácia van, az emberek nem is ismerik egymást, és nagyjából a fenti, jobline-os, nyelvvizsgálás feltételek érvényesülnek. (Bár már évekket ezelőtt olvastam egy cikket egy nyugati - !!! - folyóiratban, amely a „favoritism” mellett érvelt a meritokrácia helyett, de biztos megcsapta őket az orbánizmus szele idét.)

Az általános kép úgy néz ki, hogy kishazánkban nincsenek valódi teljesítmények (kivéve persze függetlenéknél, ott akkor is van, ha nincs), itt kizárólag az Orbántól függ, hogy ki ér el sikereket és ki nem. Bezegnyugaton meg egy garázsban két geek a pattanások nyomogatása közben hozta létre az iPhone-t, amit bezegéik példaként mutogatnak a kezükben. Az nem zavarja őket, hogy a szorongatott eszköz minden egyes darabját az amerikai hadsereg alkotta meg, nem kevés pénzpumpa segítségével. És ez nagyjából minden komolyabb történet esetében így van, csak bezegéik világképe nagyjából a tesz-vesz város naivitásán alapul.

Vegyük Milo példáját, ha már úgyis meglátogat minket. Bár Milo természetesen nempolgári, nemkeresztény, nemkonzervatív, sőt egyenesen főlháborító, de az orbánista rezsimekancsókhöz képest még is bezeg, hiszen csak saját magának köszönheti a sikerét, és nem annak, hogy Orbán a hóna alá nyúlt.

Tényleg?

Őrült nagy szerencse, hogy nem vagyok igazi éttermiségi vagy igazi újságíró, mert akkor biztos fogalmam sem volna a valódi Milo-sztöriről. Aminek nem olyan nehéz utánamenni, mert viszonylag szinte figuráról van szó, tehát a saját szájával meg soraival mondja el azt.

Milo egy kevésbé ismert katolikus újságíró volt Angliában, aki néhanapján szerepelt a médiában, de messze nem volt még botrányos. Kifejezetten a hagyományos szabályoknak megfelelően nyilatkozott, a hangvétele komoly volt. A rossz nyelvek és a mértékadó sajtó szerint volt néhány vállalkozása, ami csúbe is ment – ezek viszont, állítólag, igen botrányos körülmények között mentek csúbe. Aztán Steve Bannon fölfedezte, a hóna alá nyúlt (ajjaj!), és sztárt csinált belőle a Breitbartnál – ezt ő maga ismerte el több ízben: „Steve Bannon made me a star”. Nélküle nem lenne az, akit ismerünk. Emellett ott volt még a Mercer-család, aki pénzelt, és akik pénzelték az amerikai jobboldali média igen jelentős részét, ha közvetve nem az egészét. Tehát Milo alá toltak pénzt, paripát, fegyvert, profi csapatot, szellemírókat (Allum Bokhari, valaki?), stábot, turnét. A karaktert megalkották. Ezt szintén ő maga ismeri el, mint mondta, úgy működik a turnéjuk, mint bármelyik profi show-műsor. Sőt egy ízben előadása felét stábjá egyik tagja tartotta, amely stáb összeállítja neki az előadásait és üzemeltetik a mémgyárat. Így, évek profi csapatmunkájával jött létre a Milo-jelenség, nem csupasz seggel baktatott be az amerikai kampuszokra. (Arról nem is beszélve, hogy nem amerikai állampolgár, és arról szintén számolt be, hogy van egy „kezese” ebben az ügyben.)

Ebben persze nincs semmi meglepő, a világ így működik. És ez nem von le semmit az előadó értékéből, mert nyilvánvalóan gyors, okos és vicces figuráról van szó, és nélküle nem működne a produkció. Ahogy ő sem ez a produkció lenne a profi csapatmunka, támogatás és stratégia nélkül. Egy Bon Jovi nóta értékéből sem von le (vagy épp nem ad hozzá) az a tény, hogy Desmond Child írta, hiszen valakinek elő is kell adnia, méghozzá hitelesen.

Csak a tesz-vesz város világában élő bezegéik hiszik azt, hogy bezegnyugaton minden startupként nő ki a földből. Ugyanezek a bezegéik aztán meglepődnek, hogy nem búcsúzhatnak el a kétharmadtól, és mondják azt, hogy ő a többség, ami egyébként zsarnoki, de majd egyszer csak kiigazítják ezt a galibát valahogy. Ők hiszik azt, hogy be kell vezetni vidékre az internetet, mert akkor majd megbukik az Orbán. (Az eszükbe sem jut, hogy talán épp arról van szó, hogy a „vidékiek” is beszálltak a netes politika világába, csak épp nem az ő szájuk íze szerint értékelik az eseményeket és narratívákat.)

Lehet, hogy nem a sokaság az, amely a forgalommal szemben száguldozik az autópályán.

Megadja Gábor - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
